

РЕШЕНИЕ

№ 1069

гр. Бургас, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска

Членове: Веселка Г. Узунова
Таня Д. Евтимова

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20222100501284 по описа за 2022 година

Производството по делото е въззивно, по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по жалбата на Българската държава, представлявана от МРРБ(на осн.чл.31,ал.2 и чл.32,т.4 ГПК), чрез Областен управител на област Бургас, процесуално представляван от Н. Минкова-старши юрисконсулт- отдел ПНО при Областна администрация- Бургас, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Цар Петър“ №1, против Решение №86/10.05.22г., постановено по гр.д.№1001/21г. по описа на РС-Айтос, с което е прието за установено на основание чл.124, ал.1 от ГПК по отношение на М. С. С. ЕГН ***** и С. А. С. ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.Бургас, пл.“Баба Ганка“4, ап.110- адв. Г.Керемедчиев, че Държавата не е собственик на ПИ №157 по кадастралния план на с. Средна махала, общ. Руен с площ от 1477 кв.м. при граници на ПИ:улица и ПИ №№ 155,154 и 158.

Решението се сочи за неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с материалния закон.

Конкретно се възразява срещу извода на съда, че имотът е придобит от физическите лица по силата на давностно владение, т.к. не се сочи от кога ищецът владее имота, не се доказва заявеният период на владението на имота от дядото на ищеца- С.С.М. от 1950г., нито, че процесният имот е собствен на последния.

Имотът бил държавна собственост отпреди 1950г., с оглед чл.2 от ЗДИ(обн. ЗВ бр.300 от 22.12.48г., отм. 17.12.51г.)и поради липсата на друг собственик, от което заключава, че няма как да е завладян от наследодателя на ищеца. Поддържа, че процесният имот е продължил да бъде държавна собственост до 1990г., на осн. чл.6 от ЗС, когато разпоредбата е отменена.

Липсвали доказателства за извода на съда, че С. М. е владял сградите в имота от построяването им през 1950г., до смъртта си през 1998г. Оспорва като неверни данните от показанията на св. Е.Е., че горните били построени през 1944г., т.к. свидетелят не е бил роден тогава и намира противоречие в показанията му досежно данните за това дали и в какъв обем ищите по делото са упражнявали фактическа власт в този имот от 1998г. насам. Поради липсата на доказателства, че на наследодателя на ищите е било учредено право на строеж за тези постройки, поддържа, че като собственик на терена, на основание чл.92 от ЗС, по приращение,

Държавата е собственик и на изграденото върху него.

Поддържа, че дори да се приеме за установено, че ищите владеят имота от 21.09.1998г. (смъртта на дядото С. М.), дотук в тяхна полза не е изтекъл необходимият за придобиването на имота дълъг десетгодишен срок на давност. Считано от 1998г., срокът би следвало да е изтекъл през 2008 г., но на 31.05.2006г. теченето му е спряно с §1 от ЗД на ЗС за срок от седем месеца, като с последващите изменения на правната норма спирането е продължено до 08.03.22 г.- влизането в сила на Решение №3/24.02.22 г. на Касационния съд, постановено по тълк.д.№ 16/21 г., с което разпоредбата на § 1 от ЗДЗС е обявена за противоконституционна. Действието на решението било само занапред и давностният срок за придобиването на процесния имот започвал да тече от влизането му в сила, т.е. три дни след обнародването в ДВ. Преди това давността за придобиването на държавните имоти била отречена от 1951г.(виж чл.86 ЗС), до изменението му през 1996г.(01.06.96г.), когато забраната за придобиване на вещ по давност остава само върху такива публична държавна или общинска собственост.

Оспорва като признак за намерение владелците да своят (както приема съдът) обстоятелството, че ищите са плащали за имота данъци в данъчната служба, освен това представената декларация от Община Руен, Дирекция МП ДТ сочи, че процесният имот е деклариран по чл.14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти на 13.10.21 г., следователно това и плащането на имотния данък, не подкрепят твърденията на ищцовата страна за изтекла в тяхна полза дълга придобивна давност.

Неправилно според страната също така съдът кредитира в такава насока представеното по делото Удостоверение за търпимост от 30.08.21 г. на главен архитект на Община Руен, касаещо три паянтови постройки- една жилищна от 73кв.м. и други две- с площи съответно от 40 кв.м. и от 60 кв.м. Последните две постройки според заключението на вещото лице и разпита на свидетеля по делото, са съборени преди около 15 години.Останала е само жилищната сграда- много стара, с нарушена носеща и покривна конструкция и опасност от самосрутване. В удостоверението е записано, че годината на построяване ѝ е 1950 г., според декларацията на собственика от 16.08.21 г. Тази декларация и удостоверението, издадено въз основа на нея, не са годно доказателство да установят владението на имота от ищите повече от 10 години, а и те безспорно не живеят в него при данните за толкова лошото му състояние.

Държавата черпи собствените си права от чл. 6 Закона за собствеността в редакцията му от 1951 г., в сила до 1990 г. ,т.к. тогава имотът е бил без собственик(безстопанствен), поради което се счита за държавен. В случая липсвали данни към датата на влизане в сила на горепосочената разпоредба от 1951 г. имотът да е бил вписан на името на праводателя на ищеца, още повече, че одобреният кадастрален план на с.Средна махала датира едва от 2003 г.

За необосновано се сочи и твърдението на ищите, че липсата на акт за собственост на Държавата, отрича вещните ѝ права.ВКС застъпвал тъкмо обратното становище, придавайки на актовете за общинска и държавна собственост единствено декларативно действие.

Правилността на постановеното съдебно решение се оборва също с аргумент, че върху имота имат право на собственост и други физически лица- наследници, следователно ищите могат да претендират като правоприменици само собствените си идеални части(1/12 ид.ч. от жилище и от две второстепенни постройки и толкова ид.ч. от земята, върху която са построени, според записаното срещу името на М.С. в Дирекция МПДТ). Ползването и грижите за имота, според въззивника, не афишират намерение за своеене.

В обобщение на горното се моли за отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което претенцията бъде отхвърлена като неоснователна.

Дирят се разноските по делото,включително юрисконсултско възнаграждение.

В срок е постъпил писмен отговор на жалбата, подаден от въззиваемите ищци- М. С. С. и С. А. С.- чрез адв. Г. Керемедчиев от АК-Бургас, в който горната се сочи за неоснователна.Моли се за потвърждаване на обжалваното съдебно решение, т.к. е законосъобразно и правилно.Изразява се пълно несъгласие с доводите на въззивната страна.

За неправилно се сочи и това, че въззивната жалба е подадена от Областен управител, след като производството срещу него е било прекратено и прекратителното определение не е

обжалвано, т.е. делото е приключило за него преди депозирането на горната.

Акцентираща се върху това, че при воденето на отрицателен установителен иск, тежестта за доказване на отричаното право се носи от ответника, а не от ищците.

Страната обосновава правния си интерес от воденето на настоящия процес, а по същество сочи, че ответникът е следвало да установи предпоставките за прилагането на чл.6, предл. 2 от ЗС(отм.), т.е. че имотът е бил безстопанствен при влизането на посочената норма в сила, за което цитира и съдебна практика на ВКС, но това не е сторено.

Намира, че обстоятелството, че за имота не е имало изработен план към 1951г., не може да се вмени във вина на ищците и те да носят негативни правни последици от това бездействие на Българската държава.

След подробен анализ на действащата през годините нормативна база, уреждаща статута на процесния недвижим имот, ищците правят извода за доказаност на вещните права на наследодателя си върху този имот.

В контекста на защитаването от въззивника- ответник теза, че държавен имот не може да бъде придобиван по давност от физически лица, страната се позовава на Решение №3/24.02. 22г. на КС, публикувано в ДВ бр.18/04.03.22г., като сочи, че дори имотът да се счете за държавен, то в случая се касае до частна държавна собственост. При спирането на давността върху такива имоти, постановено с отменения от КС §1 от ПЗР на ЗС, действието на изтеклия до този момент срок се запазва, следователно от 01.06.1996г. до 31.05.2006г. тя е факт, а липсващият един ден до 10 години следва да се счете за изтекъл след влизането в сила на решението на КС, отменящо горепосочения параграф, така че към датата на двете съдебни заседания по делото(08.03.22г. и 15.04.22г.) , изискването на закона е изпълнено. Поддържа, че съдът е длъжен да съблюдава чл.235 от ГПК, като вземе предвид и настъпилите след завеждането на исковата молба факти, релевантни за спорното право.

Въззиваемите сочат, че владеят имота от смъртта на наследодателя на М.С. – С.С.М. през 1998г. Последният пък го е владял от 1950г., от което заключават, че мястото и постройките в него не са били държавни.

Но поддържат, че дори дворното място да е било държавна собственост, като частна такава, то може да бъде придобито по давност, т.к. първият от ищците има право да упражни владението от дядо си, като негов наследник и да придобие имота по давност. Що се отнася до това, че не е единствен наследник на покойния праводател, намира това за въпрос, който засяга вътрешните отношения на ищците с останалите съсобственици и не ползва Държавата, явяваща се за тях трето лице без наследствени права.

Служебната проверка на БОС по чл.267 от ГПК, обективирана в Определение №1994/30.08.22г. по делото на БОС, сочи въззивната жалба за редовна, а проверката по чл.269 от ГПК, определя обжалваното съдебно решение като валидно и допустимо.

По съществото на спора, с оглед въведените в жалбата оплаквания за неправилност на съдебното решение, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на действащото право, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството по делото е образувано пред Айтоски районен съд по отрицателния установителен иск, с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, предявен от М. С. С., ЕГН: ***** и съпругата му С. А. С., ЕГН: *****, против Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, касателно ПИ № 157 по кадастралния план на с. Средна махала, общ.Руен, одобрен със Заповед № 300-4-8/21.01.2003г., с площ на ПИ от 1477 кв. м., при граници на ПИ: улица и ПИ № № 155, 154 и 158, с който съдът да установи, че Държавата не е собственик на този имот.

Същата претенция е била заявена и срещу Областен управител на област с административен център гр.Бургас, но производството по нея е било прекратено като недопустимо с Решение №86/10.05.22г. по гр.д.№1001/21г. по описа на АРС, влязло в сила като необжалвано в тази част.

Ищците обосновават правния си интерес от воденето на иска с това, че се считат за

придобили собственост върху процесния имот (ПИ № 157 по кадастралния план на с. Средна махала, общ.Руен, одобрен със Заповед № 300-4-8/21.01.2003г., с площ на ПИ от 1477 кв. м., при граници на ПИ: улица и ПИ № № 155, 154 и 158) на база изтекла в тяхна полза придобивна давност за срок над 10 години, което тяхно право се оспорва от Държавата.

Твърдят, че направили постъпки за снабдяване с констативен акт през м. август – октомври 2021г. и в хода на процедурата получили удостоверение от Община Руен, че имотът не е общинска собственост, но Областна управа- Бургас го обявила за държавна собственост на осн. чл.6 от ЗС(отм.).

Ищците оспорват тезата на Областна управа, т.к. взетото в горния смисъл решение е недействителен административен акт, поради липса на мотиви, но независимо от това считат становището и за незаконосъобразно, поради липсата на предпоставките за приложение на горепосочената законова разпоредба. Мястото никога не било изоставяно от предците на ищците, респективно от самите тях. Поддържат също, че дори към 1951г. имотът да е бил със статут на държавен, след разделянето на бившите държавни имоти на общински и държавни, той би следвало да се счита за общински, намирайки се в рамките на населеното място, което пак отрича вещните права на Държавата. Твърдят, че С.М.-дядо и наследодател на първия ищец-владял този имот без прекъсване от 1950г., до смъртта си на 21.9.1998г., а след това владението му било продължено от тях . В имота били построени три сгради, датиращи от 1950 г., намиращи се в режим на търпимост.Позовават се на обстоятелството, че в разписния лист по плана на селото, имотът бил записан на името на дядото на ищеца С..Като внук, М. С. наследявал дядо си ведно с другите негови правоприменици, по заместване от починалия си през 1981г. баща.

В отговора на исковата молба, подаден от Държавата, искът се сочи за неоснователен, т.к. процесният имот бил нейна собственост. Той не бил придобит по давност от ищците, доколкото не се бил осъществил необходимият за това фактически състав. Ищците носели тежестта да установят при условие на пълно и главно доказване твърденията си за придобитото вещно право, на заявеното оригинално основание, т.е. факта на владееенето и началния му момент, а правото на Държавата било възникнало по силата на императивната правна норма на чл.6 от ЗС от 1951г., т.к. нямало ангажирани доказателства към този момент друг да е бил собственик на същия имот, а и до сега нямало данни с него да е осъществено разпореждане в полза на друг правен субект.

Имотът не можел да бъде придобит по давност и защото липсвали конкретни данни от кога ищците твърдят, че го владеят. Липсвали и документи, удостоверяващи собствеността върху имота в полза на С.С.М.- дядо на ищеца, от което се заключава, че праводателят не може да прехвърли такова право и върху своя правоприменик. Придобиването по давност на процесния имот било осуетено и от това, че до 1996 година действала забрана за придобиване на държавни и общински имоти по давност, съгласно разпоредбата на чл. 86 ЗС, а противоконституционността на §1 от ЗД на ЗС, спиращ придобиването по давност на имоти частна държавна и общинска собственост след 01.06.96г., е била обявена едва през месец февруари 2022 година. Моли за отхвърляне на исковата претенция. Претендира разноски.

С оглед горното и след анализ на фактите и действащото право(понастоящем и в ретроспекция), районният съд е уважил претенцията, като е приел за установено по отношение на ищците, че Държавата не е собственик на този имот и е присъдил на страните съответните разноски, дължими в приложение правилата на чл.78 от ГПК.

Въззивният съд споделя крайния правен извод на първоинстанционния, като го обосновава така:

Заявената по делото претенция е по чл.124, ал.1 от ГПК- отрицателен установителен иск за собственост на недвижим имот(ПИ 157 в с. Средна махала), насочен против Българската държава и е допустима.

Правният интерес на ищците от воденето на делото е обоснован от твърдението им, че се считат за собственици, придобили го по оригинален способ- чрез изтекло в тяхна полза над десетгодишно давностно владение, за установяването на което са предприели производство по снабдяване с констативен нотариален акт по чл.587, ал.2 от ГПК, осуетено само от изразеното от

Държавата чрез Областна администрация-Бургас становище, че имотът е станал нейна собственост, на основание чл.6 от ЗС, в редакцията му към 1951г., като безстопанствен към същия този момент.Налице е спор за собственост, който подлежи на разрешаване, включително по съдебен ред.

По същество: С оглед естеството на претенцията-отрицателна установителна, правната позиция на ищцовата страна принципно се изчерпва с твърдението, че ответникът не е собственик на имота, на заявеното от него правно основание, а защитата на ответника е в заявяването и доказването(пълно и главно) на пораждащите правото му факти.

Следователно, принципно в тези дела ищецът не носи доказателствена тежест- тя се понася от ответника, който следва да докаже наличността на своето оспорвано право.

Ако обаче правопораждащите за ответната страна факти са отрицателни, те не могат да бъдат установени от позоваващия се на тях и тежестта на доказване, че са се случили, преминава към ищеца, който се явява активно задължен да установи наличието им.

По причина, че хипотезата в разпоредбата, от която черпи вещното си право ответникът изисква към влизането ѝ в сила през 1951г.спорният имот да е безстопанствен, тезата на Държавата в случая се изчерпва с твърдението за липса на собственик, а защитата на ищеца изисква доказването на обратното, т.е. на вещни права или фактическа власт, упражнявана от друг правен субект към посочения правно релевантен момент.

В същност ответникът не е твърдял придобиването на вещни права върху процесния имот преди 1951г. и извън основаниято, визирано във втората хипотеза на чл.6 от ЗС, в ред. от 1951г., касаеща имотите, които нямат друг собственик.Именно фактът на владение върху имота(или доказана собственост на лице),различно от Държавата, през така посочената година, е важим за спора, т.к. от този факт зависи дали се поражда вещно право в полза на Държавата, по силата на цитираната правна норма.Липсата на друг собственик(владелец), е предпоставка да възникне собственост на Държавата екс леге.

Трайно установената съдебна практика (вж. в този смисъл и Решение № 19 от 12.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 3401/2015 г., II г. о., ГК), приема, че разпоредбата на чл. 6 ЗС /в редакция от 1951 г./визира две хипотези на възникване на собствеността на Държавата-първата- по ред, установен в закон(т.е. на база конкретно визирано в закона основание) и втората – поради липсата на друг собственик.

Липсата на собственик, обичайно се установява от факта, че при съставяне на различни карти, регистри и друга документация относно имотите и при отреждането им чрез съответен кадастрален, регулационен или друг план, имотът няма отразен собственик(т.е. такъв не е вписан в разписния лист-така Решение № 541 от 6.07.2010 г. по гр. д. № 661/2009 г. на I г. о.).

В контекста на горното разсъждение, въззивният съд съобразява релевантността на безспорния за страните по делото факт, потвърден и от констатациите на експерта по назначената и приета от първа инстанция съдебно техническа експертиза, че за с.Средна махала, където се намира процесният имот, не е съставян кадастрален или друг план, освен този през 2003г., одобрен със заповед №300-4-8 от 21.01.2003г. Експертизата констатира също, че в разписния лист към плана, процесният ПИ 157 е записан на името на наследодателя на първия ищец- С.С.М..

Експертът установява още, че данъчните регистри за населеното място са унищожени през 1996г., за което има съставени протоколи на съхранение в Община Руен.Следователно от тези регистри не могат да се извлекат допълнителни, макар и косвени данни за стопанисването на имота през 1951г.

От значение за делото е и това, че имотът се намира в околоръстния полигон на населеното място, т.е. е в регулационните граници на населеното място(вж. и заявеното от експерта в с.з.15.04.22г.), не е земеделска земя, за него не е подавано заявление за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, че за първи път се появява в кадастралния план на с. Средна махала Община Руен от 2003 г. и е описан в него с границите, посочени в исковата молба, които не се застъпват с граници на други имоти по картата на възстановената собственост(КВС) за населеното място. Важно за извода, че имотът не е станал държавна собственост е и това, че не е бил включван в блок на ТКЗС и няма данни да е бил отчуждаван за държавни нужди.

Доказателство за упражняването на фактическа власт върху този имот е обстоятелството, че в него съществува жилищна сграда(вж. пак заключението на СТЕ), която е с нарушена носеща и покривна конструкции и има опасност от самосрутване. Тя е в режим на търпимост, докато останалите две постройки, нанесени на плана и скицата по делото като стопански, вече не съществуват на място(в този смисъл вещото лице и свидетелят по делото-Е.,разпитан пред РС).

В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че сградата в имота е много стара и материалите, с които е изградена, отговарят на факта да съществува от 1950 г.

По причини, че действащ план за населеното място към 1951г. не е съществувал, съдът не може да обоснове извод на тази база в насока дали имотът е бил стопанисван от някого в този момент и от кого конкретно. Безспорен за делото факт е обаче този, че за процесния имот не се представят документи, включително АДС, от които да се заключи, че е считан за държавен към 1951г., нито се твърди и представя документ в такава насока, от визираните в действията до 1951г. ЗДИ(отм.).

Настоящият състав не намира процесуални пречки факта на владението да се установява и с гласни доказателства, поради което обсъжда показанията на разпитания пред РС свидетел Е.Е., живущ в ***, който заявява, че в имота е живеел дядо С.(дядо и наследодател на ищеца), че е починал в него, че внукът му – ищецът, го е стопанисвал след това(от 1998г.)ведно с жена си С. (втората ищца), с която са в брак от 20 години, че ищецът се е разбрал за това владение с останалите наследници на дядо С..

Няма основание според този съдебен състав да се поставя под съмнение доказателствената сила на показанията на този свидетел и в частта, че постройките в процесното място са били изградени от С. в края на четиридесетте години на двадесети век и владени от него още оттогава, макар Е. да не е бил очевидец на този факт- то е обяснимо с оглед по-младата му възраст и поради отдалечеността на това събитие във времето, което налага свидетелят да се доверява на сведения от своя баща.

На следващо място по делото липсват каквито и да било други доказателства, които да са в противоречие с гореказаното, а същевременно има косвени доказателства в тяхна подкрепа- констатациите на експерта по делото, че материалите, от които е построена къщата са толкова стари, че съответстват на това градежът ѝ да датира от 1950г.

Като преценява в съвкупност и логическа взаимовръзка фактите по делото, че за селото няма план, действал към 1951г., от чийто разписан лист да е видна липсата на отразен собственик, че имотът не е бил отчужден, не е земеделски и не е бил включен в блок на ТКЗС, т.е. липсват предпоставки държавата да го е придобила или да е установила върху него фактическата си власт към 1951г. на друго основание, че в единствения изработен план за населеното място от 2003г. имотът е записан в разписния лист на името на наследодателя на ищеца, че сградите в имота са построени в края на четиридесетте години на миналия век от наследодателя на ищеца(С. М.), че по делото няма нито твърдения ,нито данни Държавата да му е учредила суперфицията за този строеж, че М. е живял в този имот от застрояването му до смъртта си през 1998г., а оттам насетне и понастоящем мястото се стопанисва и поддържа от ищите, БОС заключава, че по делото не се установява имотът, представляващ сега ПИ 157 по плана на с. Средна махала от 2003г., да е бил държавен или безстопанствен към 1951г..

Според този съд, събраните по делото множество косвени доказателства, изброени по-горе, подкрепят категорично, непротиворечиво и еднозначно извода, че към 1951г. стопанин на процесния имот е бил дядото на ищеца. БОС приема този факт за установен при условие на главно и пълно доказване.

По правото: Съдът счита неотнoсима към казуса нормативната уредба, уреждаща придобиването на вещни права върху недвижими имоти от Държавата преди 1951г., включително и действията в периода 1948-1951г.ЗДИ(отм.), чийто чл.2 е съответен на чл.6 от ЗС в редакцията от 1951г., а чл.5 от ЗДИ- на чл. 19 ЗС в първоначалната редакция на закона, визиращ установяване на правото на собственост върху държавните недвижими имоти с удостоверения, издадени въз основа на актовете книги на недвижимите имоти.

Това е така, защото в първа инстанция Държавата заявява, че черпи собствеността си

единствено от безстопанствеността на процесния имот към 1951г., въздигната от чл.6 ЗС в първоначалната му редакция в самостоятелен, създаден от закона за нея, оригинален придобивен способ на имущество (във втората визирана хипотеза), а на приложението на чл.2 от ЗДИ(отм.) се позовава едва във въззивната си жалба, което е недопустимо, поради настъпила по смисъла на чл.266, ал.1 от ГПК преклузия за въвеждането на това основание.

С оглед обстоятелството, че предпоставката на чл.6 от ЗС в първоначална редакция на закона, касателно втората хипотеза на придобивно основание, а именно „безстопанственост“ на процесния имот, не се установи, следва да се заключи, че Държавата не е придобила твърдяното от нея вещно право по силата на цитираната правна норма.

Основателно е възражението, че липсата на издаден акт за държавна собственост за един имот не обуславя извод, че не е държавен, т.к. законът и трайно установената съдебна практика придават на този документ само декларативно значение. Обаче в случая това не променя крайния правен извод на съда, изложен по-горе.

Основателно е и възражението в насока, че дали и откога ищците плащат имотен данък за ПИ 157 е без правно значение за придобиването на имота по давност според трайно установената съдебна практика, още повече, че в случая действително се касае до заплащане на такива данъци едва от 2021г. и то само за частта (1/12 ид.ч.), която ищецът е наследил по закон от праводателя си С.М., а оригиналното придобивно основание касае в същност останалата част от този имот. Обаче това също не променя крайния извод на съда по спорното право.

Тук е мястото да се уточни, че в настоящото производство ищците нямат задължение да доказват собствените си права, заявени извънсъдебно и афиширани в производството по снабдяване с констативен нотариален акт за собственост по реда на чл.587, ал.2 от ГПК. За тях е достатъчно само да отблъснат конкуриращите ги и осуetyаващи придобивното им основание вещни права на Държавата.

Затова само за пълнота на изложението и в контекста на останалите изразени в жалбата оплаквания съдът добавя, че ги счита за изцяло неоснователни.

Владението на имота (който не е държавен) от 1998г. до 2008г. (за срок от 10г. според изискването на чл. 79 ЗС) е напълно достатъчно да обоснове издаването на констативен нотариален акт за придобиването на собственост върху него по давност, в полза на ищците (в режим на СИО) за частите, извън онези, които ищецът е получил по наследство от дядо си С. М..

Отношенията между ищците и останалите наследници на С. М. са вътрешни за тях, не касаят патримониума на Държавата, не подпомагат защитната ѝ позиция по делото, ирелевантни са за спора на страните и не следва да бъдат разглеждани в контекста на предмета на настоящия иск.

На следващо място: Дори процесният имот да бе доказано придобит от Държавата през 1951г. като безстопанствен, поради факта, че се намира в чертите на населеното място, би следвало след влизането в сила на ЗДС и ЗОС (01.06.1996г.) да се счете за общинска частна собственост. Това е така, защото чл.2, ал.2, т.5 от ЗОС в първоначалната си редакция сочи за общинска собственост недвижимите имоти на територията на общината, чийто собственик не може да бъде установен, а същевременно чл.3, т.5 от ЗДС в първоначалната му редакция към 1996г. предвижда, че са държавна собственост имотите и вещите, които нямат друг собственик с изключение на недвижимите имоти, които стават общинска собственост по силата на чл.2, ал.2, т.5 от ЗОС. Следователно собствеността щеше да премине от Държавата към съответната Община по силата на цитираната правна норма.

Последното изцяло подкрепя заявената от ищците срещу Държавата отрицателна установителна претенция, независимо от верността на твърдението им за придобита собственост върху процесния имот.

Най-сетне дори хипотетично да се приеме, че процесният имот е станал държавен през 1951г. и не е сменил собственика си до влизането в сила на Решение №3/24.02.22г. на Касационния съд на Р България по тълкувателно дело №16/21г., този статут би следвало да се счете за променен в полза на ищците след 08.03.22г., т.к. от този момент насетне, §1 от ЗДИЗС от ДВ бр.46/2006г., спиращ с последното си изменение давността за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост от 01.06.2006г. до 31.12.22г., е преустановил своето действие- обявен е за

противоконституционен.

Следователно принципно ищците могат да се позоват на изтекла за тях придобивна давност (собствена и присъединена от праводателя си) спрямо Държавата. Давността щеше да е текла в периода от 01.06.1996г.(когато законът изоставя забраната за придобиване по давност на имоти – частна държавна или общинска собственост) до 31.05.2006г.(когато с §1 от ЗД на ЗС се спира давността за придобиване на горните имоти), а липсващият един ден до пълния 10 годишен срок, изискуем от закона, щеше да се добави след влизането в сила на цитираното конституционно решение (08.03.22г.), по време висящността на настоящия съдебен процес, поради което и на основание чл.235 от ГПК обстоятелството щеше да бъде взето предвид от решаващият спора съд.

В обобщение от всичко изложено до тук, съдът заключава, че Държавата действително не притежава вещни права върху процесния недвижим имот и заявената от ищците претенция в този смисъл, е напълно обоснована.

Поради съвпадението на крайните правни изводи на двете съдилища по спора, решението на АРС следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК, въззиваемите ищци имат право на всички сторени в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, възлизащи на 700лв., уговорено и заплатено в брой според данните по делото адвокатско възнаграждение за защита по в.гр.д. №1284/22г. по описа на БОС.

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №86/10.05.22г., постановено по гр.д.№1001/21г. по описа на Айтоски районен съд.

ОСЪЖДА Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез Областен управител на Област Бургас, представлявана от ю.к.Мария Динева, ДА ЗАПЛАТИ на М. С. С. ЕГН ***** и С. А. С. ЕГН *****- двамата със съдебен адрес: гр.Бургас, пл.“Баба Ганка“4, ап.110- адв. Г.Керемедчиев, съдебно-деловодни разноски в размер от 700лв., представляващи уговорено и платено адвокатско възнаграждение за защитата на лицата в производството по в.гр.д. №1284/22г. по описа на БОС.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____